

Vurderingsmændene vilde tage skaansomt Hensyn til, at det kun var en Chance for en Indkomst, og derfor ikke vilde sætte den Jord, der laa ved Siden af det bortsolgte Areal, i samme Pris som dette, men maaske sige som saa: Der er ganske vist solgt Jord her ved Siden af til 2 Kr. Kvadratalen, men vi ville kun sætte denne til 1 eller 1½ Kr. Lad os tænke os det. Saa gaar der nogle Aar, og den Chance, som den paagældende har, og som han vel ogsaa selv erkender at have haft, kommer ikke. Der bliver Stagnation i Forholdene ved den paagældende Station. Saa kan han jo faa omtakseret. Det er jo ikke saaledes, at han skal blive ved at svare Skat i 50 Aar af den Chance, som alle paa det Tidspunkt, Stationen blev anlagt, gik ud fra, at han havde. Det er ikke i den Grad slaaet fast, at den Chance bliver ved at bestaa. I det Øjeblik, han selv maatte mene, at den ikke længere er der, har han — jeg forstaar det ikke rettere — Adgang til at gøre Forsøg paa, om andre ikke skulde være enige med ham i, at denne Chance ikke er til længere, og at han derfor ogsaa bør være fri for at svare Skat af den.

Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) mente, at det var forkert, at man ikke i Kommissionen havde forsøgt at fremsætte de klare og rene Standpunkter i Stedet for at arbejde paa at naa en Overenskomst. Det kan der være forskellige Meninger om. Jeg er nu for Resten af den Opfattelse, at det var Rigsdagens Mening, at Kommissionen netop skulde have til Opgave efter at have overvejet de mange Vanskeligheder, der var fremkomne, at finde et Samlingspunkt. For det ærede Medlems Vedkommende har han jo i rigt Maal benyttet sig af den selvfølgelig Frihed til at fremsætte de rene og klare Standpunkter. Hvis det havde været paa et Tidspunkt, hvor der kunde være Tale om at komme dybere ind paa Spørgsmaalet, kunde det ogsaa for mig have haft sin Interesse at diskutere det rene, klare Standpunkt, som det ærede Medlem har haft Lejlighed til at gøre Rede for i Betænkningen. Nu er jeg af Hensyn til Tiden nødt til at indskrænke mig til at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, hvad der navnlig i Kapitel VI i det ærede Medlems Forslag i Betænkningen er sagt af det ærede Medlem og hans Meningsfæller i Kommissionen, nemlig, at man i sin Udvikling indtil da er gaaet ud fra, at en Værdistigning ved Jernbaneanlæg vil kunne blive konstateret

med tilstrækkelig Bestemthed. Men naar man saa skal til at undersøge, hvorvidt det er muligt, saa siger man selv, at man skal aabent tilstaa, at deri at kunne konstatere med tilstrækkelig Bestemthed den objektive Værdistigning „ligger den hele Reforms svageste Punkt, og at den absolut korrekte Udfindelse af selve den særlige Værdistigning, som en Jernbane skaber, vistnok er et uløseligt Problem.“ Naar man erkender, at den rent teoretiske og objektive Udfindelse af den Værdistigning, som er fremkommen ved et Jernbaneanlæg, vistnok er et uløseligt Problem, saa synes jeg nok, at det er mindre interessant at drøfte, hvorvidt det i Teorien er et retfærdigt og interessant Grundlag, man har fundet for Beskatningen, men jeg tør ikke komme dybere ind derpaa; jeg henstiller blot til ærede Medlemmer at læse den i øvrigt meget velkrevne og interessante Afhandling, som det paagældende Mindretals Betænkning er. Det ærede Medlem spurgte om, hvorfor man var bleven staaende netop ved 1½ pCt. Jeg har haft Lejlighed til overfor det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) at gøre Rede for, hvorfor jeg mener, at 1½ pCt. er ret passende, og jeg skal ikke komme tilbage dertil.

Det ærede Medlem for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) brugte et Par Gange en Vending, som jeg maaske ikke har Lov til at lægge noget videre ind i. Det ærede Medlem talte om, at det kun var en lokalt begrænset Skat, man her paalagde ... (N. C. Jensen: Ja.) ... Det ærede Medlem siger Ja, saa har jeg altsaa forstaaet det ærede Medlem rigtigt, men jeg vil nødig have, at det skulde blive staaende uimodsiget, for her er ikke Tale om en lokalt begrænset Skat, ikke Tale om, at visse Egne skulde svare en Skat. Saa snart man kommer ind paa en saadan Betragtning, at visse Egne skulde svare en Skat, som andre Egne ikke have svaret, saa skal jeg indrømme, at der bliver noget mindre tiltalende ved hele Sagen. Men det er ikke rigtigt, nej, der er Tale om, at de Brugere eller Ejere af Jorden, der faa en Fordel uden nogen som helst egen Fortjeneste, skulde svare en ekstra Afgift til Staten til Dækning af de Udgifter, der ere forbundne med det Anlæg, der netop har skaffet dem den Fordel. Men det er ikke Egnen, det er de enkelte Folk, hvem Afgiften paalægges, og det gør en meget stor Forskel, og da de enkelte Mænd, man i sin Tid burde have paalagt en lignende Afgift, være sig ved Kyst-